

(Niels Frederiksen) sagde forleden Dag, at der ligger store Mængder damptærsket Rug sine Steder i Landet, vil den ogsaa komme frem, naar ingen har Glæde af at ligge med den, thi Rug er ikke nogen Vare, som man har Fornøjelse af at ligge med. Om ikke saa let fordærvelig som Fisk hører den dog blandt Kornsorterne til de let fordærvelige Varer.

Paa et andet Punkt kunde jeg ikke følge det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), nemlig naar han raillerede over Socialdemokraternes Stilling i den nuværende Situation. Jeg finder, at det geraader det danske Socialdemokrati lige saa vel som andre Landes Socialdemokrati til Ære, at de tager Konsekvensen af Forholdene og handler mandigt derefter. Jeg kunde forstaa Adressen som det ærede Medlem gav sin Anke, der kunde være noget berettiget i, at man følte sig ilde berørt over, at en enkelt Socialdemokrat tager ud i Landet og siger, at disse Millioner, som vi bevilger, er ikke Forsvarsudgifter i og for sig, men er kun til Afhjælpning af Nøden ved Indkaldelserne o. s. v., o. s. v., naar de faktisk for en stor Del er anvendte til Styrkelse af Forsvaret. Men vi har jo i de senere Tider set smukke Beviser paa, at andre er draget ud i Landet, og har haft Mod nok til at sige: Vi føler, at vi maa være med i Revisionen af Anskuelser, den Revision, som vi alle maa foretage, ogsaa det Parti, som det ærede Medlem fra Sæby tilhører. Jeg føler, at der er noget stort og løftende deri, og paa det Punkt kan jeg desværre ikke følge det ærede Medlem, ihvorvel jeg finder, at det meste af, hvad det ærede Medlem ellers sagde, var fortræffeligt.

Saa skal jeg tillade mig med et Par Ord at berøre Forbudet imod Opfodring af Brødkorn. Jeg ved, at man venter sig uhyre meget deraf. Jeg tror dog, at man her ogsaa meget let kommer til at gøre Uret. Der er mange Skær i dette Tilfælde, men det forekommer mig, at den højtærede Indenrigsminister har vist sig som en smidig Navigator og har undgaet disse Skær. Jeg forstaa, at en Henstilling i al Almindelighed neppe vilde være fyldestgørende, fordi den ikke vilde vise sig at have tilstrækkelig Effektivitet. Men naar Forbudet ikke er ledsaget af Straffebestemmelser, vil det kun komme til at virke som en Henstilling, der bliver taget til Følge, og jeg formoder, at det er det, den højtærede Indenrigsminister har taget Sigte paa. For den lille Jordbruger er det nemlig meget vanskeligt at holde sig et saadant Forbud efterrettelig. Han har maaske

et Par Svin paa 100 eller 150 Pund, undervægtige Svin, som man kalder dem, og dem vil han nødigt sælge, for de betinger jo Underpris. Desuden har han maaske en Tønde Rug tærsket og meget daarlig Tid til at tærskes andet. Saa er det ubilligt, om man vilde forlange, at han skulde køre til Købmanden med denne ene Tønde Rug og faa den ombyttet med en Tønde Byg, og det af flere Grunde. For det første er jeg sikker paa, at en saadan Tønde Rug, der er tærsket med Plejl og rensat paa en almindelig Kastemaskine, ikke betales med en saa høj Pris som den almindelige Dagspris paa Korn, hvorimod man kan være sikker paa, at den Tønde Byg, han faar hos Købmanden, skal han nok komme til at betale med Dagspris. Men hvem siger saa for øvrigt, at Manden overhovedet er kørende? Det kan være, at han skal til sin Pløjemand, og denne vil ikke se mildt til, at Husmanden siger, at han gerne vil bruge Hesten for at kunne køre med en Tønde Rug til Købmanden for at faa den ombyttet med Byg.

I det hele tror jeg nu ikke, at der er Fare for, at Brødkorn vil blive fodret op, simpelt hen fordi Brødkorn ikke egner sig dertil, saa snart der er Mulighed for at faa andet til at fodre med — og er der ikke Mulighed for at faa andet at fodre med, kan man ikke godt tænke sig noget absolut Forbud. Hvede kan f. Eks. være et godt Svinefoder, men det er ikke nær saa produktivt som f. Eks. Byg og Majs; det er et slapt om end sundt Hestefoder, og til Køer vil jeg anse det for at være overordentlig ugunstigt. Rug er ogsaa et godt Foder til Svin, for saa vidt det bliver blandet med andet; men det er et meget farligt og tungt Hestefoder, vi ved, at det giver Anledning baade til Kuller og til farlige Koliktilfælde, og til Køer er det næsten umuligt. Altsaa, der er ikke Anledning til at være bange for, at Brødkorn skal blive fodret op, saa snart man kan faa andet. Men jeg anser det, som sagt, for at være overordentlig heldigt, at der er givet en kraftig Henstilling eller et mildt Forbud derimod, for det vil selvfølgelig bevirke, at man ikke tankeløst fodrer Brødkorn op paa sine Dyr, saa at Mennesker af den Grund maaske kom til at lide Mangel paa Brød.

Medens jeg taler om Forbud, kunde jeg have Lyst til at berøre et Forhold, som jeg synes bør berøres, nemlig det, at der ikke er saa faa af de til Hæren udpegede Heste, som er blevet solgt senere, fordi Priserne steg, og fordi man altsaa syntes,